

Bægt paa at faae sit Forslag vedtaget, er jeg bleven saa meget desmere bestyktet i, at det vilde være rigtigst at forkaste begge Forslagene under Nr. 14 a og b. Den ærede 3die Landsthingsmand for 9de Kreds (M. Andersen) udtalte vel sin store Medfølelse med de Individer — Bestemmelser kan jo ogsaa ramme Kvinder — som ville komme i det ubehagelige Tilfælde at faae en saadan styg Plet i deres Opholdsbog som en Paategning om, at Vedkommende har været straffet for Løsgængeri, Betleri eller endog for andre Forbrudelser; men jeg tror ikke at fælle, naar jeg antager, at det ærede Medlem ved sine Bemærkninger fuldt saa vel havde baade Indlændinge som Udlændinge for Øie. For Tiden handles der imidlertid kun om Udlændinge; hvorvidt Bestemmelserne ogsaa skal faae Anvendelse paa Indlændinge, er endnu aldeles ubestemt, det ligger ikke for nu. Jeg skal for mit Vedkommende holde mig alene til Udlændinge, og da forekommer det mig rigtig nok, at disse Barmhertighedshensyn for en væsentlig Del maa bortfalde. Jeg siger mig for mit Vedkommende fuldkommen fri for at have denne Blødhjertethed, som hellere lader Andre undgælde for Individets Feil, end lader Individet selv bære Konsekvenserne af, hvad han har feilet, og det turde meget let blive Tilfældet, naar man ikke vil sætte et Mærke paa den, som har feilet, som kan advare Andre mod at give sig ham i Bold. Hvilke Personer er det egentlig, som disse Bestemmelser nærmest ville komme til at gjælde? Det er fremmede, omvankende Haandværksvænde. Maa jeg spørge, om det er større Mæt mod den omvankende, fremmede Haandværksvænde, at han faar en saadan Paategning i sin Vandrebog eller Opholdsbog, som sætter ham ud af Stand til at finde Arbeide heri Landet, end det er at udsætte Arbeidsgiveren, som tager ham i sin Tjeneste, for betydelige Tab, derved at han er uvidende om den Paagjældendes Fortid? Der kan umulig anføres samme Grund for at fritage Individet for en saadan plettende Antegning, naar Individet er Udlænding, som naar han er Indlænding; thi Indlændingen har en Ret til at leve her, til at søge Arbeide her og til, saavidt det er muligt, at skaffe sig et hæderligt Udkomme; men en saadan Ret eksisterer efter min Opfattelse ikke for Udlændingen, og dersom den Plet, som vedkommende Haandværksvænde har faaet i sin Opholdsbog ved en saadan Paategning, er saaledes, at han ikke kan finde hæderligt Arbeide her, saa tror jeg virkelig ogsaa, at vi ere bedst tjente med, at han søger ud af Landet igjen, derhen, hvor han kom fra; det staar ham jo fuldstændig frit for paa Grændsen at kaste Opholdsbogen i Vandet; den følger ham da ikke hele Livet igjennem, men følger ham kun, saalænge han er i den danske Stat, hvor Forbrudelsen er begaaet. Det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister har Ret i, at det ikke vilde være heldigt, om man vedtog en Bestemmelse

om, at en Tilførsel om Straffen — hvad enten denne er for Løsgængeri og Betleri eller for andre Forbrudelser — ikke maatte finde Sted paa Opholdsbogen. Det vilde ogsaa — som det forekommer mig — være noget besynderligt, da man ellers fordrer af Opholdsbogen, at den paa Dage — i alt Fald paa Uger — skal gjøre Rede for, hvor vedkommende Fremmede har været, og hvad han har taget sig for imørent i hele den Tid, han har været her i Landet, om man saa vilde have, at der Intet skulde staa om den Tid, han har levet paa offentlig Beskøftning, havt Xvangsarbeide — dette, forekommer mig, vilde være høist mærkeligt. — Det var nærmest disse Bemærkninger, som jeg havde at gjøre i Anledning af § 8; men da jeg nu engang er kommen til denne Paragraf, skal jeg tillade mig at gjøre den ærede Justitsminister opmærksom paa, at en stor Del af disse Udlændinge, som komme herind, ligesom ere indforskrevne af Arbeidsherrer, og det forekommer mig da, at den tilfyneladende Ubillighed i at gjøre Arbeidsherrerne ansvarlige for, at Udlændingene ere forsynede med Opholdsbog, i meget væsentlig Grad forsvinder. Disse fremmede Arbeidere falde i to bestemte afsondrede Grupper; den ene er de Haandværksvænde, der drage frivillig herind for at søge Erhverv eller i alt Fald under Foregivende af at ville søge Erhverv, og den anden Gruppe er fremmede Arbeidere, som blive indforskrevne — undertiden skoflevis — af Arbeidsgiverne her. Med Hensyn til disse Sidste forekommer det mig at være ganske naturligt, at man gjør Arbeidsgiverne det til Pligt at være ansvarlige for, at Anmeldelsen sker paa rette Maade, og at Opholdsbog kræves, saa meget mere, som disse indforskrevne Arbeidere jo naturligen ikke have det fjerneste Kjendskab til den danske Lovgivning. Noget der dog ofte kan forudsættes at være Tilfældet med den første Gruppe: de indvandrede Haandværksvænde, som jevnlig ere komme i Berøring med det danske Politii og have havt Leilighed til at gjøre sig bekendte med den danske Lovgivning. — Endnu skal jeg kun i Anledning af Bemærkningerne fra den ærede Landsthingsmand her tæte ved (Fallefen) med Hensyn til § 13 sige, at det forekommer mig, at § 13 er en sand Pryd for vor Lovgivning. Ligesaa naturligt som det forekommer mig at være, at Enhver af os, der føler sig som Herre i sit Hus, blandt Andet ogsaa vil have Ret til at ubivise saadanne Gæster, som ere ham ubehagelige, ligesaa naturligt forekommer det mig at være, at Staten maa have den samme Ret til uden Cereemonier at sætte dem paa Døren, som den finder ubehagelige eller skadelige for sig, og jeg kan ikke se rettere end, at man, naar man ellers vil fastholde denne Tanke, paa ingen Maade kan præcisere i en Lovparagraf, hvilke Ubefageligheder der kan give Anledning til Udvisningen, men at man ganske sikkert maa give Regeringen en almindelig Ret til Udvisning af Udlændinge, naar den finder